

работенъ добитъкъ, нито се използва месото и млѣко-то за храна. Само въ рѣдки случаи, напр. при нѣкое тържество, бенгалецътъ ще убие волъ. Нѣкакви особен-ни грижи той не полага за тия затворени стада. Въ ог-радата последнитѣ иматъ достатъчно паша. Само отъ време на време имъ се дава соль да ближатъ. Тия ста-да, поставени въ неволя, тѣй много свикватъ съ човѣка, че когато той имъ се обади съ гласъ, тѣ почватъ да мучатъ.

Мисълта да опитоми напълно нѣкои животни е могла да се породи у човѣка само тогава, когато той напуща скитничеството и по една или друга причина се принуждава да заживѣе оседналъ или полуоседналъ животъ.

Когато човѣкътъ скиталъ отъ едно мѣсто на друго и по този начинъ постоянно мѣнилъ мѣстожителството си, не можелъ да помисли за домашни животни, кои-то биха спѣвали свободното му преселване.

Когато човѣкъ почва да обработва земята и се при-вързва къмъ нея, съ други думи, когато се отдава на зе-медѣлие и си опредѣля постоянно мѣстожителство, едва тогава той добива възможность да отглежда домашни животни.

Интересно е да отбележимъ, че днесъ много полу-дивни племена, които стоятъ въ начало на скотовъдство-то и птицевъдството, много малко използватъ опито-менитѣ животни. Така напр. туземнитѣ жители на Нова Гвинея и на други мѣста развъждатъ кокошки, обаче не ядатъ нито месото, нито яйцата имъ, а използватъ само тѣхнитѣ пера за украса, както и перата на папа-галитѣ и други птици. Често ходятъ на ловъ за птици и, следъ като ги убиятъ, изскубватъ перата, а месото имъ изоставятъ. Използуването на опитоменитѣ животни въ този размѣръ, както тѣ се използватъ днесъ отъ кул-турнитѣ народи, е настѣпвало бавно. Отдавна волътъ е служилъ за впрѣгане и товарене, но дълго време, както